

Ian McEwan

Gândacul

Traducere din limba engleză
de Dan Croitoru

POLIROM
2020

Cuprins

UNU.....	7
DOI.....	45
TREI.....	85
PATRU.....	125

Ministrul de Externe îl întrerupse brusc:

— Ne confruntăm cu o situație care ia amploare în...

Prim-ministrul îl reduse la tăcere clătî-nând din cap aproape imperceptibil. Își lăsă brațele să-i cadă pe lângă corp.

— Declanșarea Zilei I – sau Ziua Noastră, cum am mai putea s-o numim – e prima noastră prioritate. Dar și cea de-a doua este la fel de importantă. Fără ea, prima riscă să eșueze.

Făcu o pauză de efect. În acel scurt interval avu răgaz să cântărească ce era de făcut cu Benedict St John. Individul răzleț. O crimă perfectă nu era ușor de pus la cale din Downing Street. Mai fusese pusă la cale una, cu multă vreme în urmă, din Camera Comunelor – de către imbecilul ăla afectat cu joben, Jeremy Thorpe. Deznodământul acelei afaceri constituia un avertisment suficient.

— Pe parcurs ne vom confrunta cu unele probleme și va trebui să-i atragem pe

oameni de partea noastră. Focus-grupurile sunt neliniștite tocmai când avem nevoie să fim extrem de populari. Asta e vital. Prin urmare, vom mări impozitele pentru cei cu salarii mici și le vom micșora pentru cei bogați. Vom acorda beneficii financiare consistente muncitorilor după data de douăzeci și cinci. Ca să le putem plăti, după cum sunt sigur că avizatul nostru ministru de Finanțe va fi de acord, vom spori veniturile publice prin angajarea a încă douăzeci de mii de polițiști, cincizeci de mii de asistente medicale, cincisprezece mii de doctori și două sute de mii de gunoieri, ca să asigurăm colectarea zilnică. Datorită înlesnirilor fiscale de care se vor bucura, toți acești noi angajați vor fi lesne capabili să plătească pentru joburile lor. Iar chinezii ne datorează opt sute de miliarde pentru cele trei centrale nucleare pe care urmează să le construiască.

Tăcerea concentrată din încăperea păru să se modifice, să scadă în intensitate.

Nimeni nu avea încredere în guvernul chinez. Își vor plăti chinezii datoriile? Își vor inversa ei economia lor gigantică? Cineva tuși politicos. Câțiva își examinau unghiile. Jim își dădu seama că, dacă nu-și pierduse încă tot sprijinul membrilor cabinetului, era în pericol să le trezească scepticismul. Îl salvă ministrul Transporturilor, o parlamentară afabilă, fumătoare de pipă, provenind dintr-o circumscripție electorală din nord-estul țării, considerată a fi fanatic de ambițioasă.

— Am putea economisi o groază de bani dacă am continua cu linia de tren de mare viteză până la Birmingham.

— Genial. Mulțumesc, Jane.

Prinzând curaj, ministrul Apărării, Humphrey Batton, un individ voinic, cu maxilare proeminente, zise:

— Și dacă o să comandăm încă patru portavioane.

— Excelent, Humph.

— Zece mii de locuri suplimentare în penitenciare ne vor aduce la buget două miliarde și jumătate.

— Bravo, Frank.

Dintr-odată se implicară cu toții, dornici să-i facă pe plac, vorbind unii peste alții și anunțând proiecte ministeriale devenite acum posibile grație noilor distribuiri de fonduri.

Radios, prim-ministrul se lăsă pe spate în scaun, îngăduind vocilor să-l inunde și murmurând când și când „Minunat... așa te vreau... super!“.

Inevitabil, după o vreme o senzație de epuizare se lăsă peste cei din încăpere, iar în această acalmie răsună vocea ministrului de Externe:

— Și cu noi cum rămâne?

Toate capetele se întoarseră respectuoase spre Benedict St John. Și aceea a fost clipa în care Jim își dădu seama că numai el era conștient de condiția singulară a bărbatului respectiv.

Ministrul de Externe își desfăcu palmele ca să arate că se referea la o chestiune evidentă.

— Haideți să luăm cazul meu. Dar ar putea foarte bine să fie și al vostru. La anul va trebui să merg în fiecare capitală din lumea asta pentru programul Global Britain, încercând să conving guvernele să ni se alătore. Și am un salariu de 141.405 de lire pe an.

— Așa, și?

— Cu familia mea extinsă și toate responsabilitățile care-mi revin de aici, pur și simplu n-o să-mi pot duce traiul. Cum o să gășesc timp să fac toate cumpărăturile, ca să-mi permit slujba?

De sub masă se auzi din nou foșnetul acela discret. Jim aruncă o privire de jur împrejurul încăperii. Oare Benedict era ironic? Poate că vorbise în numele tuturor.

Prim-ministrul îl fixă cu nedisimulat dispreț.

— La dracu', de unde să știu eu... vezi și tu, ăăă...

Încă o dată cea care-l scoase din încurcătură fu ministrul Transporturilor, Jane Fish.

— Intră și tu pe Amazon, Bennie. Nu-i nevoie decât de un singur clic. Cumpără-ți o Tesla!

Această soluție elegantă fu întâmpinată cu un oftat general de ușurare. Prim-ministrul dădu să continue, dar St John nu terminase.

— Îmi fac griji. În Ziua asta I a ta o să asistăm, cel mai probabil, la o prăbușire a lirei.

A ta? Așa ceva era inadmisibil, dar prim-ministrul reuși să-și păstreze o mină binevoitoare.

— Asta ne va facilita exporturile.

— Exact ce spuneam. Exporturile. Va trebui să trimitem și mai mulți bani în afara granițelor.

Jim îi explică de parcă ar fi vorbit cu un copil: